

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost A. d. a l. r.
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2023, č. j. OAM-1369/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení

podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že do Evropské unie přicestoval v prosinci 2022. Nejprve člnem na Mallorcu, kde mu vzali otisky prstů, poté cestoval do Barcelony a následně do Paříže, kde mu rovněž vzali otisky prstů (prodával na ulici cigarety). Následně odcestoval koncem června 2023 do Ženevy, kde byl dva měsíce a poté pokračoval vlakem do Německa. Ve Stuttgartu byl asi 15 dní a poté pokračoval vlakem dne 8. 10. 2023 do Prahy. Německo nemá rád, proto odjel dřív. Ve Španělsku ani ve Francii o mezinárodní ochranu nepožádal. V Německu žádat nechtěl. Vzali si tam jeho otisky a dostal dočasný průkaz totožnosti.
3. V rámci pohovoru dne 12. 10. 2023 žalobce uvedl, že v Česku má rodinu – strýce. Ten zde má trvalý pobyt. Ze Španělska žalobce odjel s cílem dojet do České republiky, ne do Německa. Průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, který obdržel v Německu, žalobce vyhodil. V Německu se mluví složitým jazykem. Bojí se, že by ho úřady poslaly zpět do Alžírsko. Tam by ho zabili. V České republice chce zůstat, protože ta žádné vztahy s Alžírskem nemá.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na příslušná ustanovení nařízení Dublin III a s odkazem na záznam o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC konstatoval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 4. 9. 2023 ve Spolkové republice Německo. V této zemi požádal o mezinárodní ochranu poprvé. Německo je tak příslušné k posouzení žádosti žalobce a za tímto účelem je povinno přijmout ho zpět na své území podle čl. 18 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný požádal dne 13. 10. 2023 Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území za účelem posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 16. 10. 2023 žalovaný obdržel informaci, že Spolková republika Německo svou příslušnost v případě žalobce uznala.
6. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP, Německo, ze dne 30. 5. 2023 a rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Německo je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlíží; o udělení mezinárodní ochrany zde ročně požádají desetitisíce uprchlíků.

7. Žalovaný se následně zabýval tím, zda v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce se nepotýká s žádným závažným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. V České republice v minulosti dlouhodobě nepobýval. V Německu se nesetkal s žádným problémem. Do České republiky přicestoval, přestože předtím setrval v jiných členských zemích EU, jež byly pro něj bezpečné. Vízum k cestě ani povolení k pobytu žalobci uděleno žádnou zemí Evropské unie. Strýc žalobce není pro účely nařízení Dublin III [čl. 2 písm. g)] jeho rodinným příslušníkem, žalobce s ním nepobýval ve společné domácnosti. Jedná se o první cestu žalobce do EU. V Německu bude žalobci umožněno pobývat v zařízení pro ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu nebo v soukromí. Bude mít zajištěn přístup k hmotné a případně finanční pomoci k zajištění svých potřeb. Co se týká obav žalobce z vazeb Německa na Alžírsko, žalovaný k tomu uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu je ze své podstaty důvěrná a výměna informací vzešlých z řízení, zejména se zeměmi původu žadatelů, není pro žádnou členskou zemi Evropské unie přípustná. Žalobce je nízkého věku, soběstačný a samostatný. Z uvedených důvodů se žalovaný rozhodl čl. 17 nařízení Dublin III neaplikovat.

III. Žaloba

8. Žalobce uvedl, že v jeho případě jsou velice silné důvody proto, aby o jeho žádosti rozhodla Česká republika. Žije zde totiž se svojí těhotnou přítelkyní (na adrese X), se kterou čekají narození společného dítěte. Termín porodu je stanoven na 29. 7. 2024. Je tak na místě aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III, neboť je to v nejlepším zájmu dítěte. Respektování rodinného života má být závazným kritériem pro určení příslušnosti podle čl. 13, 14 a 16 preambule Nařízení Dublin III.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci a závěry napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečně odůvodněné. Z předcházejícího řízení nevyplynulo, že by na území členských států EU pobývali členové rodiny žalobce požívající mezinárodní ochrany. Žalobce pouze poukázal na svého strýce, který však není rodinným příslušníkem pro účely nařízení Dublin III. Žalobní argumentace není podle žalovaného způsobilá důvodnost napadeného rozhodnutí zpochybnit.

V. Posouzení věci soudem

10. Žaloba je přípustná. Byla podána oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil).
11. Jediný žalobní bod směřuje do posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, podle něhož se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Z bodu 17 preambule tohoto nařízení vyplývá, že prostor pro tento postup vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky“.
12. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je založen na správním uvážení žalovaného. Při přezkumu správního uvážení se soud zabývá mj. tím, zda ze strany správního orgánu nedošlo k porušení zásady zákazu libovůle, neboť každé správní uvážení má své meze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS).

Tyto meze jsou v případě čl. 17 nařízení Dublin III dány povinností státu „*zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany*“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).

13. Jak dále vyplývá z naposled citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, „*pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). ...*“. Krajský soud má za to, že v případě žalobce nejsou dány okolnosti zvláštního zřetele, jež by odůvodňovaly požadavek na aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
14. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neshledal důvody, pro které by mělo být k aplikaci uvedeného článku přistoupeno. A žalobce proti těmto úvahám žalovaného ani nebrojí. Teprve v žalobě žalobce poukázal na to, že má na území ČR těhotnou přítelkyni, s níž očekává (na konci července 2024) narození společného potomka. Takové tvrzení (i kdyby byl skutečně žalobce otcem dosud nenarozeného dítěte) nepředstavuje s ohledem na ostatní okolnosti případu skutečnost, která by aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III opodstatňovala.
15. Žalobce v předcházejícím řízení uváděl, že má na území ČR strýce. Svoji přítelkyni vůbec nezmiňoval, z čehož lze usuzovat na to, že se jedná pouze o krátkodobý vztah. Těhotenství přítelkyně žalobce sice soudu doloženo bylo, nicméně z okolností případu nelze usuzovat na to, že by mezi žalobcem a jeho přítelkyní (potažmo jejich společným nenarozeným dítětem) byla taková potřeba závislosti, aby byla aplikace čl. 17 nařízení Dublin III opodstatněná. Není bez významu, že přestože žalobce označil jako svoji doručovací adresu stejnou adresu, na níž má bydlet společně s přítelkyní, tato adresa není vedena jako hlášené místo pobytu žalobce, ani se nejedná o adresu tzv. propustky.
16. K poukazu žalobce na odůvodnění nařízení Dublin III, v němž je akcentována ochrana nejlepšího zájmu dítěte, respektování rodinného života atd., lze uvést, že přijaté závěry nejsou v rozporu s pravidly (kritérii) nařízení, do nichž jsou tyto hodnoty včleněny (zejména čl. 8, 9, 10). Na situaci žadatele nedopadá ani čl. 16, který se zabývá postavením závislých osob; v tomto postavení jsou žadatelé, kteří jsou z *důvodu svého těhotenství či nedávného narození dítěte, vážné nemoci, vážného postižení nebo vysokého věku* závislí na pomoci svého dítěte, sourozence nebo rodiče oprávněně pobývajícího na území některého členského státu, nebo *pokud je toto dítě, tento sourozenec nebo rodič žadatele závislý na pomoci žadatele*. V takovém případě členský stát obvykle ponechá spolu nebo sloučí žadatele s tímto dítětem, sourozencem nebo rodičem, ovšem pouze *za předpokladu, že tyto rodinné vazby již dříve existovaly v zemi původu, toto dítě, sourozenec nebo rodič nebo žadatel jsou schopni se o závislou osobu postarat a dotyčné osoby vyjádřily své přání písemně*. V případě žalobce tyto podmínky splněny nejsou.

VI. Závěr a náklady řízení

17. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Německa s ohledem na čl. 17 nařízení Dublin III zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které ze strany žalobce zpochybněny nebyly. Ani nová tvrzení, která žalobce vznesl v žalobě, nejsou s to zpochybnit závěr přijatý žalovaným, tj. že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Německo. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 1. března 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně